

Надія Кибальчич.

І. Б У Р Я.

Присвячую У. З.

Хмару тоді примітили, як вона вже покрила одну третину неба. Може-б її і досі не примітили, коли-б не побачили Вассу Михайлівну, що поспішала з свого хутора. За нею йшли її чоловік, мала донька та сестра Ганна Михайлівна з сином гімназістом Сергієм.

Коли несподівано і поспішно з'являлась Васса Михайлівна з гуртком, то се значило, що вона десь нагледіла громову хмару, а при такій нагоді вона поспішала до матери. „Бо — казала — все може статись і треба бути усім у купі“. І ці злоповістні слова робили вражіння навіть на тих, хто й не бояв ся грому.

Тепер усі глянули на небо і побачили величезну хмару.

Васса Михайлівна стала щільно зачиняти вікна, двері, звеліла наймищці зачинити у сьвітлиці віконниці і погасити огонь у печі, де саме варив ся обід.

Тимчасом став зривати ся вітер і зашумів обхоплюючи будинок. Десь далеко загуркотів грім, золота блискавка що хвилі сьвітила ся на чорній, низькій хмарі.

В сьвітлиці з зачиненими віконницями та дверима зібралась уся сім'я. Всіх душ п'ятнацьох із дітьми. Васса Михайлівна так розмістила всіх довкола великого стола, щоб кожний був біля того, хто йому найлюбіший.

— У таку годину хочеть ся бути біля найлюбіших. Все може статись... Як гинуть, так гинуть у купі!...

Це вимагало великої дипломатичної кебети: річ у тім, що кожний хотів сісти біля старої матусі, і в тім, що дехто був у сварці та не хотіли сидіти ні поруч, ні один проти другого, а ще й до того дітий ніяк не можна було вгамувати і примусити сидіти тихо.

Коли вже всі посідали як слід, то прислухались до бурі. На дворі гуло, а в хаті було тихо.

Потім зараз почався нелад. У одну хвилину склалось кілька партій, які почали ворегувати і у яких у власному гурті теж не було великої згоди. Головні були: найполохливіщі і найсьміливіщі.

За стінами, еднаючись у одно, гудів грім і шумів сад. Щось билось у віконниці то стихаючи, то дужчаючи, мов прибій хвиль. Здавалося, що будинок стоїть серед бурливого моря.

— Ти по звичаю сів як раз проти вікна! — стримано скрикнула Ганна Михайлівна і показала синові другий стілець. Той мовчки перебрався.

— Ой, Таню, яка ти необережна! Сидиш як раз проти дверей!

— А де-ж я сяду?!

— Отут.

— На продуві?

— Знаєте що? — ледви втримуючи тремтючі, побілілі губи, равав нелюбий зять Васса Михайлівни, Андрій Семенович, — краще сядем долі... якось закутініше буде.

— Ви думаєте тільки про себе і забуваєте, що мама не може сісти долі — різко відмовила Васса Михайлівна, запинаючи себе і доньку хустками, щоб волосся не притягало електрики.

— Я чула, що в бурю найкраще поставити серед хати стіл, положити на його подушки і сісти зверху, — завважила одна з партії сьміливих. Її прихильники засьміялися і цим роздратували останніх. Їх гнівні уваги розсьмішили сьміливих і сьміх перейшов у невтриманий, безпричинний регіт. Усі партії з'єднались і повстали проти їх. Почалася сварка не на жарти.

Тільки один Андрій Семенович не вмішувався ні в віщо, а блідий, з зупиненими очима, думав, як би так зробити, щоб електрики збиралось як можна менше. Порішив, що треба розсунути коло. Васса Михайлівна згодила з ним і розсунула.

Тільки всі заспокоїлись, як на стіл скочила улюблена матушина кицька. Вона сіла серед стола і стала вмивати ся, ласкаво

та безтурботно поглядаючи на всіх. Андрій Семенович так і похолов. Коти-ж найдужче притягають електрику. Треба було викинути кицьку геть подалі, але він не зважував ся й доторкнути ся до неї, як до електрики. Він попросив жінку взяти кицьку, потім сина, але нікому не хотілось уставати. Дехто згожував ся, що кицька тут зайва, дехто думав, що вона безпечна.

Один за другим вмішали ся всі і почала ся справжня сварка. Вже забули про бурю, навіть Андрій Семенович і Васса Михайлівна. Згадували ся провини кожного, недостачі, злочини, все що не мало нічого спільного ні з кицькою, ні з бурєю.

Діти безборонно позлізали до долу і вібравши ся серед хати почали й собі чогось сварити ся, навіть бити ся.

— Панове! занадто багато електрики! — крикнув Сергій і вхопивши кицьку викинув її за двері в другу хату. Звідтіля у темну світлищу сяйнув соняшний день.

— Панове, бурі нема! Де-ж вона?! — скрикнув здивований Сергій розчиняючи двері.

Бурі вже справді не було. Хмара окропила дощем сад та й пішла стороною. Дощеві краплі почіпавши ся на листю та квітках грали проти сонця, як діаманти. Було так тихо, ясно та гарно...

ІІ. Н І Ч.

— Усього найкращого! — сказав він тремтячим голосом, довго і міцно стиснувши їй руку.

Вона нічого не могла вимовити.

— Вклоніть ся ще від мене вашим...

Він іще раз стиснув їй руку і різко повернувши ся пішов до свого подвіря.

Її стежка була в праворуч, але вона пройшла трохи слідом за ним і зупинилась.

Ніч була темна, але все таки вона бачила його постать, що все віддаляла ся, все ставала невиразнішою, поки не зникла у темряві. Цокнули двері. Тихо.

А біля будинка радісно і переможно співали соловії, з берігів долітала безліч голосів весняних птах. Вишні в повнім цвіті обступали будинок, мов весняні мрії. Він так любить вишневий